

РОЗДІЛ 1

НІКОЛИ НЕ ЗДАВАЙСЯ

Я тону!

Це перше, що я усвідомив, коли отямився під водою на великій глибині. Холодно. Темно. Де поверхня? Намагаючись вибратися нагору, я пробував пливти у всіх напрямках, крутився і борсався, аж нарешті побачив світло. Лець помітне й далеке.

Я інстинктивно рвонув до нього й незабаром помітив, що вода довкола світлішає. Схоже, до поверхні — і сонця — вже близько.

Але як сонце може бути квадратним? Це мені, мабуть, ввижається, або то просто відблиски у воді.

Та яка різниця? Скільки в мене повітря лишилося? Треба просто забити і пливати вгору!

Легені роздулися, дрібні бульбашки повітря струменем виривалися з губ, обганяючи мене на шляху до світла. Як знавісніла тварина, що намагається вирватися з клітки, я товк воду ногами і продирався крізь її товщу. Я вже бачив перед собою вкриті брижами поверхню, що з кожним відчайдушним змахом рук ставала ближчою, водночас лишаючись такою далекою. Тіло нило від болю, легені горіли вогнем.

Пливи! ПЛИВИ!

Хрясь!

З голови до п'ят мене пронизав різкий біль, від здушеного крику аж щелепи розціпило. Я потягся до світла, чимдуж намагаючись ухопити кисню і врятувати собі життя.

І ось я виринув у прохолодне, чисте повітря.

Я кашляв, відпльовувався, форкав, сміявся — і дихав.

Якийсь час я просто насолоджувався моментом, замружившись й підставивши лице теплому промінню. Але тільки-но розплющив очі, як отетерів від побаченого. Сонце реально було квадратним! Як слід прокліпавшись, я знову поглянув угору. І хмари, виявляється, теж! Замість круглих пухких бавовняних кульок там були якісь неоковирні прямокутні об'єкти, що спроквола пливли собі кудись.

«У тебе досі глюки, — подумав я. — Ти просто вдарився головою, коли впав з човна, і тобі забило памороки».

А хіба я падав з човна? Цього я не пам'ятав. Власне, я нічогосінько не пам'ятав: у голові не було жодних відповідей на запитання, як я тут опинився і де це «тут» узагалі.

— Рятуйте! — закричав я, намагаючись знайти на горизонті корабель, літак чи бодай клаптик суші. — Хто-небудь! Агов! РЯТУЙТЕ!

У відповідь я чув тільки тишу, а бачив лише небо й воду.

Поряд не було нікого.

Майже нікого.

За кілька сантиметрів від мого обличчя щось хлюпнуло, і краєм ока я встиг помітити щупальця та кутасту чорно-сіру голову.

Скрикнувши, я почав гребти в протилежний бік від створіння, що скидалося на кальмара, але кубічного, як і все довкруги. Щупальця повернулися до мене й широко відкрились, явивши роззявлений червоний рот з білими гострими зубами.

— Ану геть звідси!

Серце калатало, як скажене, у роті пересохло, але я продовжував незграбно махати руками, намагаючись якнайдалі відпливти від страшної істоти. Як виявилось, дарма. В одну мить щупальця стулилися, і кальмар різко рвонув у іншому напрямку.

Я ще кілька секунд брѳохався у холодній воді, чекаючи, доки тварюка зникне у глибині, і лише потім полегло зитхнув. Хуууух...

Глибокий вдих, ще один, потім ще і ще. Зрештою, серце заспокоїлось, кінцівки перестали дригтися і натомість запрацював мозок — вперше з того часу, як я прийшов до тями.

— Що ж, — уголос роздумував я, — ти опинився в озері. Чи в морі, чи бозна-де. Рятувати тебе ніхто не збирається, а вічно тут бовтатися ти не зможеш.

З цими словами я повільно розвернувся на 360 градусів, намагаючись знайти хоча б цяточку, що свідчила б про берег, який я міг прогавити раніше. Анічогісінько. У розпачі я вирішив востаннє перевірити небо, але й там не видно було ані літаків, ані бодай тонюсінького білого сліду від них. Що це за небо таке, де немає слідів від літаків, а натомість є квадратне сонце і прямокутні хмари?

Хмари.

Я помітив, що всі вони плавно рухалися в одному напрямку — у протилежний бік від сонця, що викочувалося з-за обрію. На захід.

— Ну, хоч тут без чудасії, — глибоко зітхнувши, я неквапом поплив за ними.

Хоч особливої різниці не було, але я подумав, що пливати за вітром буде трохи легше, принаймні він мене не сповільнюватиме. А якби я подався на північ чи на південь, то бриз потроху зносив би мене по кривій, і в результаті я б лише кола намотував. Я не знав, чи так би воно й було. І досі не знаю. Але що з мене візьмеш — я тільки-но отямився серед

моря і, вочевидь, мав серйозну травму голови, тому просто чимдуж старався знову не піти на дно.

«Просто пливи. Зосередься на тому, що попереду».

Тнучи водну гладь, я помітив ще одну дивину: мої рухи не були в ритмі «змах-пауза-змах», я радше просто ковзав водою, а руки й ноги жили власним життям.

«Травма голови», — припустив я, намагаючись не думати про її тяжкість.

Одне було добре — я не втомлювався, хоча мені завжди здавалося, що плавання — виснажливе заняття. Хіба м'язи не мають горіти й слабнути після тривалого навантаження?

«Мабуть, адреналін», — промайнуло в голові, і я спробував не загадувати, що буде, коли його запас закінчиться.

А він закінчиться. Рано чи пізно я видихаюсь, почнуться судоми, я баблятимуся на місці, а потім просто намагатимусь втриматися на плаву. Звичайно, я буду відпочивати, спробую економити енергію, але на скільки мене вистачить? Як довго я протримаюсь, доки холодна вода зрештою доконає мене? Скільки ще доведеться цокотіти зубами й ловити дрижаки, поки я знову занурюся в темряву?

— Ану годі! — гукнув я сам до себе. — Ще рано здаватися! Голосний вигук таки збадьорив.

«Не падай духом! Не зупиняйся!»

І я не зупинився, натомість плив, не шкодуючи сил, водночас намагаючись уважно роззиратися. Якщо й не вдасться

помітити щоглу корабля чи тінь гелікоптера, то хоча б не думатиму про свою халепу!

Я вже встиг помітити, що вода спокійна, і від цього на душі ставало якось легше. Немає хвиль — немає опору, значить, можна запливти далі, правильно? Крім цього, вода була прісною, а не солоною: виходить, я в озері, а не в морі. Це теж неабияк радувало, бо озера набагато менші. Ну, добре, велике озеро може виявитися таким же небезпечним, як і море, але хіба я не заслужив на крапельку позитиву?

Я також помітив, що можу розгледіти дно. Було глибоко — якщо помістити доволі високу офісну будівлю, то до поверхні вона не дістала б, — але, на відміну від моря, дно все одно проглядало. Було видно, що воно нерівне, помержане сотнями маленьких западин та підводних стрімчаків.

Отак роззираючись, я побачив, що праворуч один стрімчак вибився так високо, що не видно було верхівки. Я взяв курс на північ, точніше, на північний захід, і поплив прямісінько до цього узвишшя.

Аж раптом підводний стрімчак виріс у цілу гору, і за кілька секунд я вже бачив її гостру вершину, що здіймалася над водою.

«Це має бути земля, — подумав я, намагаючись не надто розкочувати губу. — Хоча це може бути й міраж, або химерна гра світла, туман чи...»

І тут я побачив дерево. Ну, принаймні мені так здалося, бо здалеку воно скидалося на кутасту темно-зелену масу, насаджену на коричневий прямокутник.

Від захвату я прискорився так, ніби мені моторчика вставили. Не зводячи очей з берега, я невдовзі побачив інші дерева, що росли на жовтуватому пляжі. І ось на очі трапився зелено-коричневий пагорб.

— Земля! — загорлав я. — ЗЕМЛЯЯЯЯ!

Нарешті! Ось вона: тепла, тверда земля! Ще пара змахів — і я дістанусь до неї. Хвиля полегшення накрила мене... і за мить схлинула, як це роблять справжні хвилі.

Я і хвилинку не встиг порадіти, щойно побачив острів повністю. Добравшись до суші, я був такий же спантеличений, як і тоді, коли отямився.

Острів виявився квадратним. Хоча, правильніше буде сказати, що він складався із квадратів. Усе довкола: пісок, земля, каміння і навіть те, що я спочатку сприйняв за дерева, — було комбінацією кубів.

«Що ж, — подумав я, усе ще не вірячи власним очам, — треба просто хвилинку почекати і все, лише одну хвилинку»

Я стояв по пояс у воді, глибоко дихав і кліпав, чекаючи, коли відновиться зір. Я був певен, що всі ті незугарні прямі кути от-от зглядяться до м'яких звивистих ліній нормальності.

Але чекав дарма.

«Мабуть-таки травма голови, — подумалось мені, коли я брів на берег. — Ну, нічого страшного, головне, аби кровотечі сильної не було, бо тоді...»

Я інстинктивно підняв правицю, щоб глянути на ймовірну рану, та коли рука опинилася на рівні очей, у мене дух перехопило.

— Що за...?

На кінці моєї прямокутної кінцівки красувався м'ясистий куб, який не розкривався, як нормальна долоня, хай би як я старався.

— Де моя рука?! — закричав я. Від страху голос майже зірвався на вереск.

Від шоку закрутилася голова й пересохло в горлі, однак я все ж таки знайшов у собі сміливість оглянути решту тіла.

Ступні як цеглини, прямокутні ноги, торс, подібний до коробки з-під взуття, яку щільно облягає яскравий одяг...

— Та що це зі мною?! — розпачливо гукнув я до безлюдного пляжу. — Цього не може бути!

Намагаючись зірвати з себе пістряве вбрання, я ганяв туди-сюди, аж поки, засапавшись, не кинувся до води, щоб глянути на своє відображення і трохи заспокоїтись. Однак у воді так нічого й не побачив.

— Де я?! — кричав я вже до озера. — Що це за місце?!

Почувши у відповідь тільки тишу, я чомусь згадав воду й ту мить, коли отямився... а я точно притомний?

«Це сон, — сказав я собі, і полегкість забриніла в моєму голосі, коли я знайшов єдине нормальне пояснення тому, що відбувалося. — Ну звісно ж!»

На мить я майже зумів опанувати себе.

«Це просто божевільний сон, зараз ти прокинешся і...»

І що? Я спробував уявити, що прокидаюся вдома, у нормальному житті, однак чіткий образ у голові не склався. Я пам'ятав реальний світ із плавними опуклими лініями, пам'ятав людей, будинки й машини. А от себе в тому світі не пам'ятав.

Мені перехопило подих, відчуття було таке, ніби невидима рука стиснула легені.

«Хто я?»

У венах на шії від напруження запульсувала кров; я відчув шкіру на своєму обличчі і навіть корені зубів. У голові запаморочилося, підступила нудота і я поплився назад, до підніжжя пагорба. Як мене звали? Як я виглядав? Я старий чи молодий?

Дивлячись на своє кутасте тіло, я не міг відповісти на жодне з цих запитань. Я чоловік чи жінка? І чи людина я, врешті-решт?

«Що я таке?»

Ниточка свідомості обірвалася, мозок відмовлявся працювати.

Де я? Хто я? Що я? І нарешті останнє запитання.

— Чому?! — волав я до яскравого квадратного сонця. — Чому я нічого не пам'ятаю? Чому я змінився? Чому я тут? Чому все це відбувається зі мною? ЧОМУУУУ?!

У відповідь — тиша. Ні птахів не чути, ні хвиль, ні шуму вітру в отих нещасних кутастих подобах дерев. Нічого, крім абсолютної нестерпної тиші.